

Iz Koroškega.

Naši učitelji zahtevajo povišanje plač. Kako cela stvar izide, je težko že zdaj reči. Nekatere občine bodo za povišanje plač, večidel pa zoper, ker naši učitelji posebno v slovenskih krajih niso zelo priljubljeni. Bili so namreč in so še zdaj v službi nemških liberalnih nacionalcev in morebiti, da ne bo dolgo trajalo (začetek je že tu) in naši učitelji bodo stali v službi socialnih demokratov, ako se jim plače ne povišajo. Za povišanje plač se je ogrela tudi «Kärnthner Zeitung». Med drugim predlaga, da bi vsaj šolskim vodjam se dal primeren kos zemljišča; kakšna pomoč je za glavo družine kos zemljišča, ki ji dovoljuje imeti jedno ali dve kravi, zna oceniti samo tisti, ki mora vse do zadnje kapljice mleka kupiti. Če se da šolskemu vodji nekaj njiv in ta si napravi živi in mrtvi inventar, potem se ne bo tako lahko zgodilo, da bi bil iz službenih ozirov to je brez vsega vzroka prestavljen. Drugim učiteljem naj se dajo družinske plače, to je plače, ki rastejo s številom udov družine. Ta misel je povsem opravičena. Indirektni davki znašajo veliko več nego direktni in kako do tega pride oče družine s 10 otroki, da bi desetkrat več indirektnih davkov plačal kot neozhejen učitelj? To so gotovo važna vprašanja, katera čakajo hitre rešitve. — Koroški Slovenci začenjajo tudi zdaj ob enajsti uri reševati se iz področja narodnogospodarskih pijavic. Dne 13. februarja so naredili zopet jeden korak naprej na polju lastne obrambe. Ustanovili so namreč prvo kmečko zadrugo v Sinčivesi. Zadruga sezida še letos pri železnični postaji v Sinčivesi svoje skladišče in začne po letošnji žetvi delati v korist slovenskih kmetov. Zadruga je ustanovljena po izgledu kmečke zadruge v Bilinu na Češkem in v Pehlaru na Spod. Avstrijskem. — Dočim se naši slovenski kmetje na jedni strani rešujejo iz narodnogospodarske zadrege, spravljajo se na drugi strani v njo sami s prodajanjem svojih kmetij velikoposestnikom. Velikoposestniki pa nasadijo gozd tam, kjer so bili prej travniki in njive in tako, kjer so prej prebivali ljudje, prebiva zdaj divjačina. Največ kmetij je dozdej nakupil grof V. Thurn-Valsassina iz Prage. Samo v železno-kapeljski fari je nakupil 31 kmetij. Na Obirskem isti grof ima 6 kmetij. Na Reberci ima «Union» 326 hektarjev sveta in knez Rosenberg čez 600 hektarjev. S prodajo kmetij škodujejo kmetje ne le sebi, ampak tudi narodni stvari. Grof ima na svojih kmetijah razne «forštinarje», «obrforštinarje» itd., ki vsi širijo v okolici nemško nacionalni

evangelij in versko mlačnost, posebno okrog uršulske gore. Bode pač enkrat treba povprašati g. grofa samega, ali je njegov namen, pripraviti kmete, od katerih je po ceni dobil zemljišča, ob vero in narodnost. Naši nemški nacionalci so v beljaškem listu «Kärnthner Nachrichten» izdali «deset zapovedij v varstvo in bran nemškega naroda.» To je dokaz, kako so že Slovenci na Koroškem napredovali, če morajo že naši Nemci izdati svojim rojakom zapovedi, kako naj se ubranijo proti nasilju toliko prej zaničevanih in zasmehovanih «bindišarjev.» Svečan.

Deželni zbor štajarski.

Gradec, 24. marca.

Deželni odbor poroča o nekaterih občinah, ki hočejo visoke občinske doklade po 130% in 144%. Hagenhofer predlaga, naj se odpravijo nedržavne mitnice; grof Kotulinsky, naj se vpelja zavarovanje proti toči; konservativec Wagner predlaga, naj se deželni zbor izreče, da se vpelja dveletna vojna služba in se podelijo razne ugodnosti pri vojaški službi, osobito mladeničem kmetskega stanu. Nemški narodnjak Poš je vložil interpelacijo na c. kr. namestnika, zakaj se je ustavilo delovanje «krščanske kmetske zveze» (Christlicher Bauernbund). Zakaj se je pobral denar 1100 gld., ki je bil lastnina te zveze in časnika «Bauernfreund». Ta kmetska zveza se pač popolnoma napačno imenuje krščans. zveza. Na čelu ji je znani Rokitsky, največji nasprotnik katoliške stranke. Ime «kršč. kmetska zveza» si je to društvo privzelo, da lože lovi v svoje mreže nevedneže in zaslepljence ter rogovili po celi srednji in zgornji Štajarski proti katoliški cerkvi. Govorilo se je pa že dolgo časa, da se denarji vporablja v druge, ne v društvene namene. Nek prejšnji prijatelj Rokitskega je celo zadevo objavil sodnji in ta je začela preiskavo proti društvu. Poš in tovariši pa trdijo, da vkljub temu, da so se društvene knjige natančno preiskovale, se ni moglo najti nič napačnega. Od vlade pa zahtevajo, naj potrebno vkrene, da sme društvo zopet začeti svoje «blagodejno» (?) delovanje. Graško mesto potrebuje posojilo v znesku 1.100.000 gld. Ta predlog se izroči odseku za občinske zadeve.

Prihodnja seja bo 5. aprila.

Spremembe na učiteljskih.

Dunajski listi pišejo, da se bo na avstrijskih učiteljskih kmalu marsikaj spremenilo.

V čem se bo ta sprememba pokazala, še ni natančneje znano. Potrebna bi bila pač glede učnega črteža in glede duha. Učni črtež sedaj premalo ugaja praktičnim zahtevam in je pretesno natlačen z mnogobrojnimi predmeti. Duh pa bi se naj v bodoče oklepjal nepremakljivih resnic Kristusovih, ne pa se zastarelih nazorov nemških modroslovcev.

„Proč od Rima!“

Vedno glasneje se razlega po naši državi krik, da naj avstrijski Nemci zapustijo katoliško cerkev ter prestopijo k luteranom, ker luteranski Prus bo le tedaj odrešil naše Nemce iz avstrijskih mej, ako postanejo luterani. Nemški vodje glasno pripoznavajo, da le iz veleizdajskih državnih namenov koprne po luteranski veri. Kar se nam pri celem gibanju čudno zdi, je velika dobrobrčnost naše vlade. Velikodušno pripušča avstrijski državi nevarno gibanje. Istotako čudna pa je tudi malomarnost katoliških političnih strank pri celi zadevi. Vlada trpi protikatoliško in izdajsko rovanje, a katoliške stranke se ne zmenijo, kaj dela vlada, čeprav je od njih odvisna. Z neodločnim, omahajočim postopanjem se v politiki nič ne doseže. Zadnje soboto je bil na Dunaju shod, na katerem se je okoli 4000 oseb navduševalo za Prusijo in luteranstvo. Slovenci, ostanimo zvesti svoji veri in habsburški Avstriji!

Žitne borze.

Zadnji čas ves trgovski svet z veliko pozornostjo gleda na budapeštansko žitno borzo. Ogrski judje in spekulantje so vstopili v krog ter nakupujejo pšenico v velikanskem obsegu. Vsak teden pride v Budapešt do 487 metrskih stotov pšenice na trg. Vsled tega je padla cena pšenice za 50 krajcarjev. Večina kmetov prodaja sedaj v marcu in aprilu zadnjo zalogo pšenice, ker celo zimo ni bilo od drugod dobiti denarja. Ker se mnogo pšenice ponuja, pada ji cena. Ko bodo židje imeli kmečko pšenico v rokah, zagnali jo bodo zopet ceno prav visoko, in kmet in delavec bosta morala pšenico v obliki moke zopet drago nazaj kupovati. Kmetovalci, snujte kmečke zadruge, ki Vas bodo poučevale o tržni ceni Vaših pridelkov ter Vas s posojili branile židovskih oderuhov!

Boj na Filipinah.

Amerikanci nimajo sreče na filipinskih otokih, katere so si v zadnji vojski priborili od Španjcev. Sedaj se domače probivalstvo bojuje proti Amerikancem kakor se je prej proti Španjcem. Ne mine dan, da bi ne prišlo do praske med sovražniki. Veliko krvi

ker sem si mislil: pred temi umazanimi Turki me ni treba sram biti, saj sem leta 1891 v Wörishofnu pri župniku Knajpu tudi moral zunaj bos hoditi in smo celo z nekaterimi drugimi odličnimi duhovniki (dr. P. in dr. F.) bosi obiskovali sosedne župnijske cerkve, pa nas le nikjer niso zaprli. — Kedar iz mošeje stopiš, prileti ti gotovo iz mnogih grl na ušesa neka beseda, koje noben Jeruzalemski romar nikdar pozabil ne bo: baksiš t. j. prosim te za dar ali daj mi vbogajme! Da, baksiš! To je tista čarodejna beseda, ktero na jutrovem otroci menda poprej izgovarjajo, kakor pa: ata ali mama; ta beseda te tam nadleguje povsod: na vsaki cesti, na vsakem voglu in na vsakem še tako svetem kraju; in jaz menim, če bi ubogi Turek na smrtni postelji ležal, pa bi Evropejca zagledal, najbrž bi mu še zadnjikrat zaklical: baksiš! — Na velikem dvorišču alabstrske mošeje ponujal se nam je slučajno dokaj čuden prizor: v neki dupljini visi za roke obešen mal deček in kriči strašansko; po podplatih, njegovih tudi zvezanih nog ga pa, sicer celo mirno, toda krepko njegov oče s koščeno šibo tepe; ko svojega dragomana (voditelja in tolmača) sočutno vprašamo, kaj naj to trpinčenje pomeni, se lahko nasmehne in odgovori: «ja, mi pač ne trpimo tatov med seboj, in zato že pri mladini hudo ka-

znujemo vsakega, ki hoče vkrasti kako reč in naj si bo tudi ničvredna in malenkostna.» Ali bi ne bilo dobro in pametno, da bi se tudi pri nas tatovi na tak ali sličen način kaznovali? Menim da bi vse naše imetje bolj varno bilo, ako bi take uzmoviče tepli. V nekaterih rečeh nas res neomikani narodi osramotijo, ker so boljši od nas. Ali ne bodo tudi pri poslednji sodbi nekateri pagani vstali in zoper nas nemarne kristijane pričali?!

Najmenitniša in najviša šola (po našem bi rekli vseučilišče) v Kajri je pri mošeji El-Azhar; pa tu si ne smete misliti velikega poslopja z mnogimi šolskimi sobami, kakor so zdaj v naših krajih šole največa (in seveda tudi najdražja) poslopja; ampak kajrska visoka šola je — velikansko dvorišče, razdeljeno po mnogoštevilnih stebrih v več lop in hodnikov; pri posameznih stebrih slonijo ali čepijo učitelji (ulema), okoli njega pa sedijo na tlaku učenci, ki ga poslušajo in si včasih kaj na svoje tablice zapišejo; to je torej eden razred; pri drugem stebrih je drugi itd.; za vsem jih je več sto, ker učiteljev na tej šoli je 300, učencev pa 12.000! Zanimiva podoba je to za Evropejca: gledati po celem, silno prostranem dvoru te rujave in črne turške učence, ki imajo vsi rdeče fese na glavi in se v enomer pripogibljejo ali zibljejo. — Zgodilo se je nekoč, da, ko

pridemo mimo take čudne turške šole, nas šolarčki za baksiš poprosijo; nek nemški romar vrže res nekaj drobca med nje; seveda nastane zdaj v šoli velika zmešnjava in mi smo že hudi na svojega soromarja, ki je celo nepremišljeno ta nemir povzročil; pa kaj se zgodi? učitelj, ne da bi v tem trenutku svojo oblast pokazal in deco kaznoval, pomoli celo tudi on roko proti nam in nas prosi za baksiš! Našim slovenskim učiteljem se bo to znabiti neverjetno zdelo; zares; tudi mi smo nevoljni glave majali in posebno še naši romarji-učitelji (na pr. Moser, Ostrčil in Mah iz Dunaja), ki so bili razkačeni vsled tega nečuvnega učiteljevega ravnanja, koje nasprotuje vsaki dobri vzgoji; zato hvala Bogu, da nismo v Afriki! — Deklicam je po turški veri prepovedano v šolo hoditi ali se sploh česa učiti, ker muhamedani ravnaajo se po tem le grdem pravilu: «Žensko pisati učiti je toliko kakor kačo se strupom napajati»; kaj ne? ve pobožne Slovenke, smete tudi vsklikniti: tisučkrat hvala Bogu, da smo v Evropi doma in pa da smo v krščanski veri vzgojene! Sicer pa pošiljajo v novejšem času iz boljših rodbin svoje deklice v šolo h katoliškim redovnicam. Sploh pa ni misliti, da je pri muhamedanih učenost doma; nasprotno: turek je sovražen vsakemu napredku in učenemu raziskavanju, ker veruje v slepo

se je že prelilo. Amerikanci vedno poročajo o zmagah, toda njih zmage so veljavne le za jeden dan, kajti drugi dan morajo zopet na novo zmagati nasprotnike.

Dopisi.

Ptuj. (Volitve v okrajno bolniško blagajno.) Dosedaj so bili slovenski delavci iz ptujske okolice, kakor tudi slovenski delodajalci popolnoma izključeni od volitve v načelstvo. Imeli so samo pravico plačevati. Glede poslovanja z denarjem so ptujski gospodje volili med seboj svoje pristaje nemčurskega mišljenja. To je bil povod mnogoterim pritožbam. Posebno radi tega, ker je bil zdravnik nastavljen, ki niti besedice ne razume slovenski.

Vsled prizadevanja nekterih ptujskih Slovencev bile so volitve ovržene in ptujski mestni urad bi moral že lansko leto razpisati nove volitve. To se ni zgodilo iz razumljivih vzrokov.

Tisti, ki ima oblast v rokah, se je nerad iznebi. Ptujski Slovenci so radi tega spet morali pritožbo na višjem mestu vložiti. Sedaj se le je prišel od zgoraj tisti pritisk na gg. J. Stendta in Ig. Spritzeja, da sta razpisala vendar enkrat le volitev v okrajno bolniško blagajno. Te se imajo vršiti na belo nedeljo t. j. dne 9. aprila 1899 ob 9. uri dopoldne v dvorani gostilne Franca Petovarja.

Ptujski mogotci so si pa priredili število svojih zastopnikov na tak način, da Slovence spet pritiskajo in njih prikrajšajo. To se razvidi iz sledečih števil: Izmed 128 ptujskih delodajalcev voli naj se 19 zastopnikov za občni zbor; izmed 66 okoliških delodajalcev volijo naj se samo 4 zastopniki za občni zbor. Res radovedni smo doznati, kje so se ptujski gospodje računati učili. Se večja krivica pa se godi, če se pomisli, da morajo okoliški delodajalci in delavci voliti v 4 skupinah, ktere so na sledeči način razdeljene:

I. skupina. Občini Sv. Janž na Dr. p. in Breg volita 2 delavca in 1 zastopnika.

II. skupina. Občine Sv. Andraž v Leskovi, Sv. Barbara, Sv. Trojica, Formin, Velki Okič, Gorišnica, Velka Varnica, Jurovec, Sv. Lorenc na Drav. polju, Lancaves, Majšperg, Nova cerkev, Gora, Pobrež, Zavrč in Borovec volijo 2 delavca in 1 zastopnika.

III. skupina. Občine Sv. Andraž v Slov. gor., Možgajnci, Pacinje, Spuhlje, Rogoznica, Zabočce, Zagorce in Vintarovec volijo 2 delavca in 1 zastopnika.

IV. skupina. Občine Hajdin, Karčovina,

Meretince, Trnovska ves, Berstje, Vurberg in Cirkovce volijo 1 delavca in 1 zastopnika.

Ptujski kolovodje ravnajo z okolico, kakor da bi bila ta njihova pasterka. Treba bo torej nove pritožbe za pravično razdelitev zastopnikov iz dežele.

V to svrhu so toraj pozvani vsi delodajalci iz zgoraj navedenih občin, da pridejo v nedeljo dne 9. aprila 1899 točno ob 8 uri zjutraj na zaupen pogovor v ptujsko Čitalnico. Vsak delodajalec naj pripelje tudi seboj vse zavarovane delavce, da se ondu posvetujemo glede pritožbe proti taki razdelitvi. Tisti pa, kateri bi bil slučajno zadržan, naj se javi pred omenjenim dnem ali v pisarni g. dr. T. Horvata ali pa v pisarni g. dr. A. Brumena v Ptuj.

Vsi častiti župni uradi ptujskega okraja kakor tudi vsi gg. učitelji in vsa občinska predstojništva se pa prosijo, da kolikor možno vsakemu delodajalcu in delavcu osebno razložijo in pa opomnijo, da se naj za gotovo udeleži volitve.

Pripomniti je še, da se bode morala vložiti pritožba, ker dosedajno načelstvo ne pošlje nobenega oklica v slovenskem jeziku. Ptujski delodajalec.

Gornja Radgona. (Proč od Radgone!) Ne vem sicer, kako dolgo že stoji most med Gornjo Radgono in Radgono, pa to vem, da so gornjeradgonski Slovenci že marsikteri krvavo zasluženi krajar zanesli čez ta most in pomagali mestu do bogastva, s katerim se ponaša mestna hranilnica. Tudi marsikteremu radgonskemu trgovcu so že borni beliči slovenskega ljudstva pripomogli do njegovih tisočakov. Pa kakor je nehvaležnost povsod plačilo za skazane dobrote, tako tudi tukaj. Naši denarji so orožje, s katerim Radgončani nas napadajo, nas pogublajo v gospodarskem in narodnem, da molčim v verskem oziru; kajti s tistim denarjem in bogastvom, ki smo jim ga mi nosili, pridobavljajo si na različne načine volilne pravice v našem kraju in okraju in vplivajo mogočno, da se naše gospodarske in narodne razmere razvijajo nam na škodo. Radgončani nam volijo prav za prav — (ali sami, ali pa po svojih posredovalcih, menda že dobro podkupljenih,) občinski odbor, ki mestjanom dela na naše stroške prijetna šetališča, ko mi moramo sami se svojo živino do trebuha po blatu hoditi in voziti. Seveda plačujejo tudi oni nekaj k temu, pa to je lahko, saj plačujejo z denarjem, ki jim ga mi nosimo. Tudi na okrajne volitve vedo vplivati in si s tem nadelovati pot, po kateri naše ljudstvo odtujejo veri in maternemu jeziku

in jih tudi v gospodarskem oziru na beraško palico spravljajo.

Rojaki! «Proč od Rima!» kričijo na ves glas ljudje, ki na tihem vzdihujejo po blaženi Prusiji. «Proč od Gradca!» kličejo stajarski Slovenci. Ako je to že tako v «modi», kdo nam sme zameriti, ako kličemo Gornje-Radgončani, kateri nismo svoji lastni sovražniki: »Proč od Radgone!« Otresimo se Radgone! Z veseljem pozdravljamo misel, da bi se v Gornji-Radgoni vstanovila «Gospodarska zadruga» za kupčevanje s poljskimi pridelki in vinom in živino. Da, svetoval bi se več, zlasti ako se nam letos Radgončani in njihovi pristaši in najemniki tostran Mure zopet hočejo vsiliti za naše gospodovalce ter nam voliti obč. odbor, svetoval bi, da pokažemo, da smo sami svoji gospodje s tem, da ustanovimo tudi «konsumno društvo», zadružno krčmo in mesarijo, s katero se priporočimo tukajšnjemu vojaštvu. In da lahko potem popolnoma opustimo most čez Muro, delovali bomo na to, da bomo imeli tudi svoj zivinski semenj, da nam ne bo treba mostne plačevati. Kadar bomo dognali vse to (z združenimi močmi je lahko, saj nam je posojilnica ob strani, in tudi prostore za to nam je vrli narodnjak gosp. Škrlec vsak čas pripravljen dati, tudi za semenj imamo v novejšem času že primeren prostor) lahko Radgončani svoj most razderejo, ako nam ga nočejo ohraniti, da si tudi onkraj Mure ustanovimo podružnice «gospodarski zadrugi in konsumnem društvu.» Nihče nam ne more tega zameriti, kajti vsak sebe bolj ljubi, kakor bližnjega, vsak pameten človek skrbi, da bi se pred sovražnikom obranil, ne da bi se mu sam orožje, denar, nosil, s katerim ga pogublja. To, dragi mi rojaki Gornje-Radgonski dobro prevdarite, potem pa urno na delo! — Mi smo mi!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Naše želje.) Vsem prijateljem našega lista želimo vesele velikonočne praznike. Zastavljajmo tudi na časnikarskem polju svoje sile in moči, da pride tem prej za naš narod Velika noč, dan vstajenja in oslobodenja iz tujih okov in sovražnega nam jarma!

(Od Sv. Lovrenca na Drav. polju) nam pišejo, da je tamkaj škrlatica ponehala. Občinske volitve, katere so bile že razpisane, so se ustavile zaradi nalezljive bolezni. Sedaj se bodo pa tudi volitve vršile in sicer dne 8. aprila t. l.

Velika in majhna kraljica.

(Prevel iz franc. M. T. Savinjski.)

(Dalje.)

Ko je stopila nekega solnčnega dne po tolikem odmoru zopet na vrt, zamislila se je pretekle strašne dni, in dozdevali so se ji kakor dolge, mučne sanje. Istinito: dolgo, dolgo trajali so dnevi, ki so bili prežalostna resnica, in ne sanje! Že poltretje leto bivala je sedaj v sirotišnici, čeprav je bila namenjena, ostati tu le pol leta. Neizrekljiva bolest ogrenila ji je veselje nad srečnim ozdravljenjem, ko se je zahvaljevala Bogu, da jo je milostno otel smrti.

Kako je prišlo vse drugače, nego si je bila želela tedaj, ko se je zadnjikrat razgovarjala z ljubljeno kraljico ter gledala s toli sladkim upanjem in lepimi nadami v prihodnost. — Izjemoma le prvega kratkega pol leta, bivala je malone izključno ves dolgi čas na bolniški postelji ali zraven nje. Resnično, odkar je bila zapustila Pariz, postala je nekako tujka v lastni domovini. Ni vedela ničesar in tudi zdaj ni slišala mnogo, zato še niti ni mogla slutiti, kolika burja in nevihta razsaja z vso silovitostjo po glavnem mestu. Ko je ozdravela prvič, povedali so ji le tu pa tam kako besedico, da se je vnel punt po mestu in deloma po deželi. Marjetica

usodo: to, kar je meni odločeno, se bo itak zgodilo, naj jaz kaj delam ali nič. Bral sem na pr. nekje, da je turški kalif Omar dal sežgati slavno in velikansko aleksandrijsko knjigarno (menim, da je štela 600.000 zvezkov) rekoč: Ako se hahaja v teh knjigah to, kar je v Koranu (v turškem svetem pismu), so nepotrebne; ako pa kaj drugega, so škodljive.

Nikakor pa ne smem pozabiti, omeniti tistega sv. kraja, kjer je sv. rodbina v Egiptu več časa prebivala; zdaj stoji tam borna, lesena koptiška cerkev; kopti so ostanki starih krivovercev (monofizitov), ki pa se že vračajo v pravo kat. cerkev. Ako pridemo v presbiterij te stare cerkve in še stopimo po strmih stopnicah navzdol, nahajamo se v malih, temnih prostorih, ki so najbolj našem kletem podobni; tukaj je torej stanovala sv. družina v veliki revščini, v prognanstvu, dočim so drugi ljudje zelo potratno in razuzdano živeli; da, tako nehvaležen je človeški rod: Bog je premišljeval, kako bi nas rešil sužnosti greha in satana, Adamovi sinovi pa so le na to delali, da bi Njegovega edinega sina umorili; tako zgodaj torej je moralo že Božje dete okušati nehvaležnost človeško!

Zdaj sem pa menda že dovolj povedal o Kajri in o tamošnjih šegah; samo to bi še rad omenil, kako tam ravnajo z mrličmi. Ako v turški hiši človek umrje, zaženejo

ženske strašansko, nepopisljiv krik; tujec, ki to sliši, bi mislil: v tej hiši gotovo roparji davijo in morijo! Kmalu se zberejo sosedi, se vsedejo v krog in vedno pri sebi nekaj momljajo in šepčejo; okoli njih pa upijejo in tarnajo in plešejo in divjajo plakajoče ženske (nalašč najete) tako, kakor bi bile znorele; ako se ni pozno, pokopajo že mrliča isti dan; vzdignejo ga na nosilnico (rakve ali truge tam ne poznajo) in ga nesejo najprej v kakšno mošejo, kjer njihov imam dobra dela umrlega našteva in ga čez mero hvali; potem se pa premiče procesija naprej proti pokopališču: spredaj (s fesom na glavi) nekaj vrst dečkov in večih fantov, ki iz svojih knjig glasno berejo in pojejo; potem nosači z pokritim mrličem; in na zadnje ove plakajoče ženske, ki silno javkajo in jočejo; grob je pa tako napravljen, da od strani mrliča v votlino potisnejo. Na domu mrličevem še nekaj dnij žalujejo, posebno če je hišni oče umrl; žena neki po rajnem možu tako-le vzdihuje: o ti moja moč! o ti kamela moje hiše! Kamela je namreč pri njih najbolj koristna domača žival; slednjič pa le preneha jok in stok, ker tudi tam pravijo, kakor pri nas, da čas zaceli vsako rano ali bolečino.